

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
w Warszawie**

RWA-430-2/04/SS

Warszawa, dn. 8 października 2004 r.

DECYZJA nr RWA-28/2004

Na podstawie 101 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn.: Dz. U. z 2003 r. Nr 86, poz. 804 ze zm.) oraz stosownie do art. 28 ust. 6 tej ustawy i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 18 poz. 172 ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania antymonopolowego wszczętego z urzędu,

– w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

nakłada się na Nalewki 5 Sp. z o.o. w Warszawie karę pieniężną w wysokości 4717,00 zł (słownie: cztery tysiące siedemset siedemnaście złotych), płatną do budżetu państwa, z tytułu nieudzielenia informacji żądanych przez Prezesa Urzędu na podstawie art. 45 ww. ustawy w postępowaniu wyjaśniającym w sprawie ustalenia, czy decyzja Prezesa Urzędu nr RWA-5/2002 z dnia 20 marca 2002 r., w której Prezes Urzędu stwierdził nadużywanie przez spółkę Warszawski Rolno-Spożywczy Rynek Hurtowy S.A. w Broniszach gm. Ożarów Mazowiecki pozycji dominującej na lokalnym rynku udostępniania powierzchni na targowiskach hurtowych (rynkach hurtowych wtórnych), na których dokonywany jest obrót produktami rolno-spożywczymi, obejmującym obszar aglomeracji warszawskiej, poprzez ograniczanie, mimo posiadanych możliwości, sprzedaży usług udostępniania powierzchni umożliwiającej prowadzenie hurtowego handlu produktami owocowo-warzywnymi przez producentów i handlowców prowadzących sprzedaż „z samochodu” na placu, na skutek zamknięcia targowiska owocowo-warzywnego na Okęciu administrowanego przez spółkę EKOGREEN Sp. z o.o. w Warszawie oraz uzależnianie zawarcia umowy najmu powierzchni handlowej w halach i wiatach znajdujących się na terenie Rynku od wykupienia pakietu akcji ww. spółki oraz nakazał zaniechanie ww. praktyk, została wykonana (sygn. RWA-54/18/03/SS).

UZASADNIENIE

W dniu 8 września 2003 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatura w Warszawie wszczął z urzędu postępowanie wyjaśniające w sprawie ustalenia, czy decyzja Prezesa Urzędu nr RWA-5/2002 z dnia 20 marca 2002 r., w której Prezes Urzędu

stwierdził nadużywanie przez spółkę Warszawski Rolno-Spożywczy Rynek Hurtowy S.A. w Broniszach gm. Ożarów Mazowiecki (WR – SRH S.A.) pozycji dominującej na lokalnym rynku udostępniania powierzchni na targowiskach hurtowych (rynkach hurtowych wtórnych), na których dokonywany jest obrót produktami rolno-spożywczymi, obejmującym obszar aglomeracji warszawskiej, poprzez ograniczanie, mimo posiadanych możliwości, sprzedaży usług udostępniania powierzchni umożliwiającej prowadzenie hurtowego handlu produktami owocowo-warzywnymi przez producentów i handlowców prowadzących sprzedaż „z samochodu” na placu, na skutek zamknięcia targowiska owocowo-warzywnego na Okęciu administrowanego przez spółkę EKOGREEN Sp. z o.o. w Warszawie oraz uzależnianie zawarcia umowy najmu powierzchni handlowej w halach i wiatkach znajdujących się na terenie Rynku od wykupienia pakietu akcji ww. spółki oraz nakazał zaniechanie ww. praktyk, została wykonana (sygn. RWA-54/18/03/SS).

Jedną z najbardziej istotnych okoliczności wymagających ustalenia w toku przedmiotowego postępowania wyjaśniającego były czynności podjęte w ramach realizacji umowy o wspólnym przedsięwzięciu gospodarczym z dnia 15 października 1992 r., której stroną, według informacji Prezesa Urzędu, była spółka Nalewki 5 Sp. z o.o. oraz ustalenie wszelkich okoliczności mających wpływ na jej wykonywanie. Odpowiedź uzyskana od drugiej strony ww. umowy w toku przedmiotowego postępowania – Warszawskiego Rolno-Spożywczego Rynku Hurtowego S.A. w Broniszach okazała się niewystarczająca.

W związku z powyższym, działając na podstawie art. 45 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu w piśmie z dnia 9 stycznia 2004 r. wystąpił do spółki Nalewki 5 Sp. z o.o. w Warszawie (dalej także: Spółka, Nalewki) o przekazanie szeregu informacji i dokumentów:

- 1) umowy spółki Nalewki 5 Sp. z o.o. w Warszawie,
- 2) uchwały dotyczącej zmiany firmy Spółki,
- 3) umowy, na mocy której TARG – POL Sp. z o.o. stał się właścicielem 49 udziałów spółki Nalewki 5 Sp. z o.o.,
- 4) określenia pomiotów, na rzecz których zostały zbyte udziały spółki Nalewki 5 Sp. z o.o. oraz załączenie odpowiednich dokumentów,
- 5) udzielenia informacji, czy w ramach umowy o wspólnym przedsięwzięciu gospodarczym, której stroną jest spółka Nalewki 5 Sp. z o.o., zostały podjęte przez Spółkę czynności lub nastąpiły jakieś zmiany umowy oraz opisanie przedmiotowych zmian i załączenie odpowiednich dokumentów.

Zgodnie z dyspozycją art. 45 ust. 2 powołanej ustawy, Prezes Urzędu w ww. piśmie zawarł: zakres informacji, cel żądania, termin na udzielenie wyjaśnień, pouczenie o sankcjach za nieudzielenie informacji, bądź za udzielenie informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd. W powołanym piśmie poinformowano zatem Spółkę, że ww. informacje będą wykorzystywane w postępowaniu wyjaśniającym w sprawie ustalenia, czy decyzja Prezesa Urzędu nr RWA-5/2002 z dnia 20 marca 2002 r. w sprawie o sygn. RWA-54/8/662/2000/MK, została wykonana, oraz wyznaczono Spółce 14-dniowy termin na udzielenie żądanych wyjaśnień i przekazania dokumentów. Termin do przekazania informacji i dokumentów żądanych przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegaturę w Warszawie upłynął w dniu 28 stycznia 2004 r. Przed i po upływie terminu Spółka nie kontaktowała się z organem antymonopolowym, ani też nie zwracała się z prośbą o przedłużenie terminu wyznaczonego przez Urząd.

Z uwagi na fakt, iż żądane od Spółki informacje miały znaczące znaczenie dla toczącego się postępowania wyjaśniającego, w dniu 8 marca 2004 r. zostało wszczęte postępowanie antymonopolowe w sprawie nałożenia na spółkę Nalewki kary pieniężnej, na podstawie art. 101 ust. 2 pkt 2 b) ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Zawiadamiając o wszczęciu postępowania antymonopolowego, Prezes Urzędu jednocześnie zażądał przedstawienia wskazanych w piśmie z dnia 9 stycznia 2004 r. informacji i dokumentów.

W dniu 22 marca 2004 r. wpłynęła odpowiedź spółki Nalewki 5 na wezwanie Prezesa Urzędu z dnia 8 marca 2004 r. Spółka wyjaśniła, iż przyczyną braku odpowiedzi na wezwanie było zagubienie pisma Urzędu przez pracownicę sekretariatu, której udzielono upomnienie. Podniosła, iż nie miała żadnego interesu w nieudzieleniu informacji i dokumentów, po stronie Urzędu nie powstała żadna szkoda i jest to pierwsze uchybienie Spółki w postępowaniu antymonopolowym. W związku z powyższym, Nalewki 5 Sp. z o.o. wniosła o odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej określonej w art. 101 ust. 2 pkt 2 lit. b) ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W toku postępowania antymonopolowego, Spółka przekazała organowi antymonopolowemu sprawozdanie zarządu z działalności Spółki za rok 2002 i 2003 oraz sprawozdanie finansowe Spółki za rok 2002 i 2003 oraz rachunek zysków i strat za pierwsze półrocze 2004 r.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i zważył, co następuje:

Stosownie do art. 45 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, przedsiębiorcy i ich związki są obowiązani do udzielania wszelkich koniecznych informacji na żądanie Prezesa Urzędu.

Zgodnie z art. 101 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu ma możliwość nałożenia kary pieniężnej, w wysokości stanowiącej równowartość od 1.000 do 50.000.000 euro, jeżeli przedsiębiorca ten choćby nieumyślnie nie udzielił informacji żądanych przez Prezesa Urzędu bądź udzielił nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji.

O zastosowaniu sankcji, jak i jej wysokości decyduje Prezes Urzędu w ramach uznania administracyjnego, kierując się m.in. zasadami określonymi w art. 104, tj. uwzględniając w szczególności okres, stopień i okoliczności uprzedniego naruszenia przepisów ustawy.

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie jest bezsporny. Wezwanie Prezesa Urzędu z dnia 9 stycznia 2004 r. zostało odebrane przez pracownika Spółki, o czym świadczą podpisy tej osoby na zwrotnych potwierdzeniach odbioru. Spółka w toku postępowania antymonopolowego nie kwestionowała faktu skutecznego doręczenia jej wezwania. Tym samym od momentu otrzymania pisma Prezesa Urzędu, ciążył na Spółce obowiązek powzięcia wszelkich niezbędnych czynności dla jego zachowania, a następnie udzielenia na nie odpowiedzi w wyznaczonym terminie. Przedsiębiorcy i związki przedsiębiorców są bowiem obowiązani do udzielania wszelkich koniecznych informacji na żądanie Prezesa Urzędu. Oznacza to, iż obowiązek udzielenia odpowiedzi w pełnym zakresie i terminie wyznaczonym przez niego, ciąży na każdym podmiocie, do którego Prezes zwróci się

z żądaniem udzielenia informacji. Zakres informacji wymaganych od przedsiębiorców określa Prezes Urzędu, przy czym podmioty te zasadniczo nie mogą kwestionować zakresu żądanych informacji, bowiem ocena, czy żądane materiały są niezbędne do realizacji zadań przez Prezesa, należy do tego organu (wyrok Sądu Antymonopolowego – obecnie Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 16 grudnia 1998 r., XVII Ama 62/98).

Spółka przyznała, że wezwanie Prezesa Urzędu z dnia 9 stycznia 2004 r. nie zostało wykonane z przyczyn leżących po stronie Spółki. Jednocześnie wyjaśniła, że przyczyną braku odpowiedzi na poprzednie wezwanie było zagubienie pisma Urzędu przez pracownicę sekretariatu. Należy zatem wskazać, iż za brak staranności pracownicy sekretariatu Spółki odpowiada sama Spółka. Wyznaczając upoważnioną osobę do odbioru pism kierowanych do Spółki, Spółka przejęła tym samym odpowiedzialność za jej działania i zaniechania. Stanowisko to jest powszechnie akceptowane w odniesieniu do postępowania administracyjnego. *Skutek prawny doręczenia pisma jednostce organizacyjnej powstaje przez sam fakt jej odbioru dokonanego przez osobę upoważnioną (...). Na jej ustalenie nie ma wpływu to, czy osoba przekazała następnie pismo osobom powołanym do dokonania czynności, których pismo dotyczyło. Jest to już sprawa wewnętrznej organizacji pracy jednostki organizacyjnej będącej adresatem pisma* (B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Warszawa 2003, s. 301).

Prezes Urzędu analizując zasadność nałożenia na Nalewki 5 Sp. z o.o. kary pieniężnej, o której mowa jest w art. 101 ust. 2 pkt 2 ustawy, wziął pod uwagę: po pierwsze, obiektywne możliwości dopełnienia przez Spółkę w wyznaczonym terminie obowiązku udzielenia informacji żądanych przez Prezesa Urzędu, po drugie zaś – przyczyny, które spowodowały brak stosownej odpowiedzi Spółki w ustalonym terminie. W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę, iż pismo Prezesa Urzędu z dnia 9 stycznia 2004 r. zostało skierowane w sposób prawidłowy i organ zarządzający Spółką mógł bez przeszkód zapoznać się z jego treścią, a następnie udzielić stosownej odpowiedzi – w razie podjęcia odpowiednich czynności organizacyjnych w celu zachowania wezwania. Jak przyznała Spółka, przyczyna nieudzielenia w wyznaczonym pierwotnie terminie odpowiedzi na pismo Prezesa Urzędu leżała po jej stronie.

Podkreślić jednak należy, że stosownie do cytowanego wyżej art. 101 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, nawet nieumyślne nieudzielenie informacji żądanych przez Prezesa Urzędu wiąże się z sankcją w postaci nałożenia kary pieniężnej.

Okoliczność udzielenia informacji przez Spółkę po wszczęciu postępowania antymonopolowego nie mogła doprowadzić do odstąpienia przez organ antymonopolowy od wymierzenia kary, skutkującego umorzeniem postępowania. Jak to podkreślił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 kwietnia 2004 r. (sygn. III SK 31/04), możliwość nałożenia kary pieniężnej na przedsiębiorcę lekceważącego obowiązki ustawowe stanowi „przymuszenie do wykonania obowiązku”, ale w potocznym znaczeniu, a nie znaczeniu prawnym, które pozwalałoby na uniknięcie kary pieniężnej w razie wcześniejszego (przed jej nałożeniem) udzielenia informacji nawet po wyznaczonym terminie. Prezes Urzędu oceniając zasadność nałożenia kary pieniężnej w przedmiotowej sprawie działał w ramach uznania administracyjnego.

Kary pieniężne za nieudzielenie informacji mają: po pierwsze – charakter represyjny (nakładane są za naruszenie ustawowego obowiązku udzielania informacji na żądanie Prezesa Urzędu), po drugie – prewencyjny (mają zapobiegać podobnym naruszeniom w przyszłości i zniechęcać do naruszania prawa), zaś zagrożenie nimi, czyli potencjalna możliwość

nałożenia kary przez Prezesa Urzędu – nadaje im charakter dyscyplinujący. W interesie Prezesa Urzędu leży zapobieganie sytuacjom, w których przedsiębiorcy nie udzielają odpowiedzi na jego żądanie. Takie też stanowisko wyraził Sąd Najwyższy w cytowanym wyroku z dnia 7 kwietnia 2004 r., w którym stwierdził, iż kara pieniężna określona w art. 101 ust. 2 pkt 2 lit. b) (obecnie art. 101 ust. 2 pkt 2) jest sankcją za niedopełnienie obowiązku i ma ona na celu zniechęcenie przedsiębiorców do nieprzestrzegania obowiązku udzielania informacji na żądanie Prezesa Urzędu. Zdaniem Sądu, cel ten wymaga przyjęcia możliwości nałożenia na przedsiębiorcę kary nie tylko wówczas, gdy do chwili wydania przez Prezesa Urzędu decyzji o nałożeniu kary nie została udzielona jakakolwiek informacja, ale także wówczas, gdy żądana informacja została ze znacznym opóźnieniem, już po wszczęciu postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej.

W świetle powyższego nietrafioną jest argumentacja Spółki, że poprzez nieprzekazanie informacji i dokumentów nie została wyrządzona żadna szkoda, nie ma to bowiem znaczenia dla oceny, czy kara pieniężna ma być wymierzona. Należy ponadto stwierdzić, iż brak odpowiedzi Spółki na wezwanie Urzędu nie pozostał bez wpływu na postępowanie wyjaśniające w sprawie ustalenia, czy decyzja Prezesa Urzędu nr RWA-5/2002 z dnia 20 marca 2002 r., w której Prezes Urzędu stwierdził nadużywanie przez spółkę Warszawski Rolno-Spożywczy Rynek Hurtowy S.A. w Broniszach gm. Ożarów Mazowiecki pozycji dominującej na lokalnym rynku udostępniania powierzchni na targowiskach hurtowych (rynkach hurtowych wtórnych), na których dokonywany jest obrót produktami rolno-spożywczymi, obejmującym obszar aglomeracji warszawskiej, poprzez ograniczanie, mimo posiadanych możliwości, sprzedaży usług udostępniania powierzchni umożliwiającej prowadzenie hurtowego handlu produktami owocowo-warzywnymi przez producentów i handlowców prowadzących sprzedaż „z samochodu” na placu, na skutek zamknięcia targowiska owocowo-warzywnego na Okęciu administrowanego przez spółkę EKOGREEN Sp. z o.o. w Warszawie oraz uzależnianie zawarcia umowy najmu powierzchni handlowej w halach i wiatach znajdujących się na terenie Rynku od wykupienia pakietu akcji ww. spółki oraz nakazał zaniechanie ww. praktyk, została wykonana (sygn. RWA-54/18/03/SS), powodując jego przedłużenie.

W momencie wszczynania postępowania w sprawie nałożenia na Nalewki 5 Sp. z o.o. kary pieniężnej, wysokość tej kary określał art. 101 ust. 2 pkt 2 lit b) ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, zgodnie z którym Prezes Urzędu mógł nałożyć, w drodze decyzji, na przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości stanowiącej równowartość od 200 do 5 000 euro, jeżeli, choćby nieumyślnie, nie udzielił informacji żądanych przez Prezesa Urzędu lub udzielił nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji.

Brzmienie tego przepisu zmieniło się z momentem wejścia w życie ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 93, poz. 891). W art. 6 noweli ustawodawca sformułował intertemporalną normę prawną, zgodnie z którą do postępowań wszczętych przed dniem wejścia w życie nowelizacji (1 maja 2004 r.) stosuje się przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w brzmieniu nadanym ustawą o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Jak wskazano wyżej, obecnie Prezes Urzędu ma możliwość nałożenia kary pieniężnej za nieudzielenie informacji lub udzielenie nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji na podstawie art. 101 ust. 2 pkt 2 ustawy, w wysokości stanowiącej równowartość od 1.000 do 50.000.000 euro.

W piśmiennictwie przyjmuje się, iż w poszukiwaniu standardów, które mogłyby być punktem odniesienia przy określeniu materialnoprawnych podstaw stosowania kar

pieniężnych w prawie konkurencji, należy odwołać do zasad określonych w Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności sporządzonej 4 listopada 1950 r. w Rzymie (Dz. U. Nr 61, poz. 284 ze zm.) (M. Król-Bogomilska, Kary pieniężne w prawie antymonopolowym, Warszawa 2001, str. 206).

Zgodnie z art. 7 ust. 1 Konwencji, statuującym zakaz karania bez podstawy prawnej, nikt nie może być uznany za winnego popełnienia czynu polegającego na działaniu lub zaniechaniu działania, który według prawa wewnętrznego lub międzynarodowego nie stanowił czynu zagrożonego karą w czasie jego popełnienia. Nie będzie również wymierzona kara surowsza od tej, którą można było wymierzyć w czasie, gdy czyn zagrożony karą został popełniony.

Odnosząc powyższe rozważania do stanu faktycznego niniejszej sprawy – Prezes Urzędu był obowiązany do stosowania ustawy w brzmieniu nadanym ustawą o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz o zmianie niektórych innych ustaw. Organ antymonopolowy nie miał jednocześnie możliwości wymierzenia kary w wymiarze wyższym od przewidzianej w art. 101 ust. 2 pkt lit. b) ustawy w brzmieniu przed 1 maja 2004 r., a więc powyżej 5.000 euro.

Ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes Urzędu wziął przede wszystkim pod uwagę stopień zawinienia. Jak wykazano powyżej, stwierdzonym faktem jest, że spółka Nalewki nie podjęła – do czasu wszczęcia postępowania antymonopolowego w sprawie nałożenia kary pieniężnej – żadnych czynności w celu przedstawienia żądanych informacji i dokumentów. Prezes Urzędu uznał przy tym za wiarygodne wyjaśnienia złożone przez Spółkę o tym, że brak odpowiedzi wynikał z faktu zagubienia wezwania przez pracownicę sekretariatu, przyjmując tym samym, że zaniechanie przez Spółkę przekazania żądanych informacji i dokumentów miało charakter nieumyślny. Nieumyślność działań Spółki nie zwalnia ją jednak z odpowiedzialności z tytułu nieudzielenia żądanych informacji i dokumentów. Spółka miała obowiązek podjęcia wszelkich starań, aby pisma wystosowane przez Urząd zostały dostarczone do osób ją reprezentujących w sposób prawidłowy. Fakt zaniechania stosownych czynności organizacyjnych obciąża zatem Spółkę i uzasadnia twierdzenie, że nieudzielenie informacji i nieprzekazanie dokumentów ma charakter zawiniony. Nieprzedstawienie żądanych materiałów w wyznaczonym terminie wpłynęło na przedłużenie postępowania wyjaśniającego o sygn. RWA-54/18/03/SS.

Prezes Urzędu rozważając wysokość kary uwzględnił sytuację majątkową Spółki. Jak wynika z jej sprawozdania finansowego i sprawozdania zarządu za rok 2002 i 2003 oraz rachunku zysków i strat za pierwsze półrocze 2004, Spółka wykazywała w tym okresie istotną stratę bilansową.

Niezmiernie istotną okolicznością wziętą pod uwagę przez Prezesa Urzędu był fakt, iż uchybienie obowiązkowi udzielenia informacji stanowi pierwsze naruszenie przepisów ustawy przez Nalewki 5 Sp. z o.o.

Na wysokość kary pieniężnej (zgodnie z powyżej przedstawionymi wywodami maksymalnie mogła ona wynieść w przedmiotowej sprawie równowartość 5.000 euro), wpływ miało również udzielenie przez spółkę Nalewki 5 Sp. z o.o. wymaganej odpowiedzi niezwłocznie po otrzymaniu postanowienia o wszczęciu przedmiotowego postępowania. Spółka podkreśliła także, iż deklaruje udzielenie odpowiedzi na wezwanie wszelkich dodatkowych informacji i dokumentów. Należy uznać to za oznakę gotowości wypełniania w przyszłości ciężącego na Spółce obowiązku udzielania informacji na żądanie Prezesa Urzędu.

Prezes Urzędu po przeanalizowaniu wszystkich przedstawionych wyżej okoliczności orzekł o nałożeniu kary pieniężnej w wysokości 1.000 euro, tj. kary minimalnej wynikającej z art. 101 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Stosownie do art. 115 ustawy, wartość euro, o której mowa w przepisach ustawy, podlega przeliczeniu na złote według kursu średniego walut obcych ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski w ostatnim dniu roku kalendarzowego poprzedzającego rok zgłoszenia zamiaru koncentracji lub nałożenia kary. Wartość euro została zatem przeliczona na złote według kursu średniego walut obcych ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski w dniu 31 grudnia 2003 r. – Tabela nr 253/A/NBP/2003, zgodnie z którą kurs euro wynosił 4,7170 zł. Tym samym nałożona na spółkę Nalewki 5 Sp. z o.o. kara pieniężna wynosi **4717,00 zł (cztery tysiące siedemset siedemnaście złotych).**

Dodać należy, iż kara pieniężna w wysokości 1.000 euro byłaby karą zbliżoną do dolnej granicy zagrożenia ustawowego nawet w świetle art. 101 ust. 2 pkt 2 lit b) ustawy, obowiązującym do dnia 1 maja 2004 r.

Zdaniem Prezesa Urzędu wymierzona kara pieniężna jest adekwatna do stopnia zawinienia Spółki i skutecznie zapobiegnie naruszeniom ustawy przez Nalewki 5 Sp. z o.o. w przyszłości. Spełnia również swoją rolę ogólnoprewencyjną, zniechęcającą do naruszenia prawa przez przedsiębiorców.

Uwzględniając powyższe orzeczono, jak w sentencji.

Zgodnie z art. 105 ust. 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów – karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji, na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie nr: NBP O/O Warszawa 51-101010-0078782231000000, w terminie 14 dni od uprawomocnienia się decyzji.

Przy dokonywaniu wpłaty na powyższe konto należy dopisać numer decyzji Prezesa Urzędu stanowiącej podstawę jej dokonania.

Stosownie do treści art. 78 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem niniejszej Delegatury.

Otrzymuje:

R. pr. Jacek Jaskuła

Pełnomocnik Nalewki 5 Sp. o. o. w Warszawie

ul. Nalewki 8 m. 27

00-158 Warszawa